

Τὸ πανεπιστήμιον τῆς Βονωνίας (Bologna) ἑορτάζει τὴν 12. Ἰουνίου 1888 τὴν ἑορτὴν τῆς ὀκτακοσιοετηρίδος του. Τὸ πανεπιστήμιον τοῦτο εἶνε τὸ ἀρχαιότατον τοῦ κόσμου καὶ περιεποίησε τῇ Βονωνίᾳ παγκόσμιον φήμην. Πολλὰκις ἠρέθησαν πολλές χιλιάδες (μέχρι 10,000) φοιτητῶν ἐξ ὅλων τῶν χωρῶν τῆς Εὐρώπης, ἰδίᾳ δὲ ἐκ Γερμανίας, Ἰσπανίας, Οὐγγαρίας κτλ. Τὸ περιεργον εἶνε ἔτι ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Βονωνίας ἐρημίαν, ὡς μέλη καὶ καθηγηταί, γυναῖκες αἱ τινες πολλάκις διέπρεπον τὰ μέγιστα ἐν τῇ ἐπιστήμῃ. Ἄκομη κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 18 αἰῶνος ἡ διδάκτωρ Laura Bassi ἐδίδασκε μαθηματικά καὶ φυσικὰς ἐπιστήμας καὶ ἔτι βραδύτερον κατεῖχε τὴν ἔδραν τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης καὶ φιλολογίας ἢ καθηγήτρια Κλοτὶδῆ Ταμπρόνι. Κατὰ τοὺς αἰῶνας τοῦ σκότους καὶ τῆς βαρβαρότητος ἔλαμπεν ἐκ τοῦ πανεπιστημίου τούτου ἡ δὰς τῆς ἐπιστήμης καὶ τῶν πνευματικῶν φώτων, ἰδίᾳ δὲ ἐκ τῆς νομικῆς σχολῆς, ἐκ τῆς ὁποίας τὸ πανεπιστήμιον τῆς Βονωνίας ἐκτίσαστο τὴν μεγαλειέτην καὶ λαμπρότην αὐτοῦ φήμην. Ἐκ τῆς σχολῆς ταύτης ἔλαβεν δὴν αὐτῆς τὴν ἀνάπτυξιν ἢ νεωτέρα τοῦ δικαίου ἐπιστήμη καὶ ἡ ἐπιτροπὴ τῶν ἐκ Βονωνίας νομομαθῶν ὄχι μόνον ὑπὸ ἐπιστημονικῆν ἀλλὰ καὶ ὑπὸ κοινοπολιτικῆν ἐποψιν ὑπῆρξε δι' ἄλην τὴν Εὐρώπην καὶ διὰ τὴν Γερμανίαν ἰδίως ἀνυπολόγιστου ἀξίας.

Σπατάλη ἐργατικῶν δυνάμεων. Ἡ ὑπὸ τῶν ἀνωτέρων τάξεων τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων γενομένη σπατάλη τῆς ζωῆς καὶ τῶν ἐργατικῶν τοῦ λαοῦ δυνάμεων εἶναι αὐτόχρομα φρικώδης. Ἰπὸ τὴν ἐποψιν ταύτην τῆς τοιαύτης σπατάλης οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι, ὡς καὶ τὰ μνημεῖα αὐτῶν μέχρι τῆς σήμερον μαρτυροῦσιν, εἶναι μοναδικοὶ ἐν τῇ ἱστορίᾳ. Ὅπως συλλάβωμεν μίαν ἰδέαν τῆς ἀπιστεῦτου ταύτης σπατάλης τῶν ἐργατικῶν δυνάμεων ἀρκεῖ νὰ ἀναμνησθῶμεν ἐπὶ 2000 ἄνθρωποι ἐπὶ τρία ὀλόκληρα ἔτη εἰργάζοντο ἕως μεταφέρωσιν ἓνα μόνον ὑπερμεγέθη λίθον ἐκ τῆς νήσου Ἐλεφαντίνης μέχρι τοῦ Σάις· προσέτι δὲ ὅτι ἡ διώρυξ τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης ἐστοίχισε 120,000 ζωὰς ἀνθρώπων καὶ τέλος ὅτι πρὸς κατασκευὴν μιᾶς μόνης πυραμίδος ἐχρησίσθη ἡ ἐργασία 360,000 ἀνθρώπων ἐπὶ εἴκοσιν ὀλόκληρα ἔτη.

Ἡ μακροτάτη διαμονὴ ὑπὸ τὸ ὕδωρ. Τὸ λεγόμενον ὅτι δύται δύναται δῆρην νὰ μένωσιν ἐπὶ ἕξ καὶ ἐπτὰ λεπτὰ τῆς ὥρας ὑπὸ τὴν θάλασσαν εἶναι λίαν ἀμφίβολον καὶ ἀπίθανον. Ὁ μᾶλλον ἐξησκημένος δύτης (βουτιχτής) ἐκ τῶν ἐξαγόντων μαργαρίτας καὶ σπόγγους ἐκ τῆς θαλάσσης δύναται σπανίως νὰ μείνῃ ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης περισσώτερον τῶν δύο λεπτῶν, τὸ πολὺ πολὺ δὲ ἐπὶ τρία λεπτὰ τῆς ὥρας. Ἡ μακροτέρα διαμονὴ ὑπὸ τὸ ὕδωρ, ἢ ἐπισήμως διὰ μαρτύρων ἀποδειχθεῖσα, εἶνε ἡ τοῦ κ. J. B. Johnson, ὅστις ἔμεινεν ὑπὸ τὸ ὕδωρ ἐπὶ τρία λεπτὰ τῆς ὥρας καὶ ὀλίγα δευτερόλεπτα.

Σιδηρὰ πλοῖα καὶ πυξίς. Εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν ἀτμοπλοίων ὁ σίδηρος ἀντικατέστησε πολλαχῶς τὸ ξύλον, καὶ μάλιστα κατασκευάζονται ὡς γνωστὸν, πολεμικὰ πλοῖα ὅλως διόλου ἐκ σιδήρου. Τὰ πλοῖα ταῦτα ἔχουσι μὲν πλεῖστα προτερήματα, ἀλλ' ἐν τούτοις παρουσιάζουσι καὶ τινα ἐλαττώματα, ὡς παραδείγματος χάριν τὴν διατάραξιν ἢν προξενεῖ ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ σιδήρου ἐπὶ τῆς πυξίδος, ἢ ὁποία διατάραξις εἶνε τοσοῦτον μεγαλύτερα ὅσα περισσώτερος εἶνε ὁ ἐν τῷ πλοίῳ περιεχόμενος σίδηρος, καὶ πρὸς ἄρσιν τῆς ὁποίας οὐδὲν μέχρι τοῦδε ἀσφαλὲς μέσον ἐξευρέθη.

Ἡ ἐφημερὶς „Nautical Magazine“ φέρει ἐν ἐκάστῳ σχεδὸν ἀριθμῷ παραδείγματα τῆς ἐπιδράσεως ταύτης τοῦ σιδήρου ἐπὶ τῆς πυξίδος· ἐσχάτως δὲ ἀνέφερε γεγονὸς, καθ' ὃ μικρὰ σχετικῶς ποσότης σιδήρου ὀλίγου δεῖν ἐγένετο ὀλεθρία καὶ διὰ τὸ πλοῖον καὶ διὰ τὸ πλήρωμα: Τὸ ἀτμοπλοῖον „America“ ἔπλεεν ἀπὸ Νέας Ἰόρκης πρὸς Λιβερπούλιν. Εἶχε φθάσῃ εἰς τὸ Halifax τῆς νέας Σκωτίας, ἐπικρατούσης πυκνοτάτης ομίχλης, καὶ ὁ πλοίαρχος ἔδωκε διαταγὴν νὰ διευδυνῆ τὸ πλοῖον πρὸς σημειῶν τι κείμενον 30 ναυτικά μίλια ἀνατολικῶς τῆς Νέας Φουντλαντίας, γνωρίζων μετὰ βεβαιότητος ὅτι τὸ πλοῖον κατὰ τὴν διεύθυνσιν ταύτην θὰ ἔμεινεν ἀρκετὰ ἀπομακρυσμένον ἀπὸ τῆς βραχύδους ἀκτῆς. Ἡ διαταγὴ τοῦ πλοίαρχου ἐξεπληρώθη ἀκριβέστατα. Ὅτε ὅμως τῇ ἐπομένῃ περὶ τὸ ἑω-

θινὸν λυκόφως ὁ πλοίαρχος ἀνέβη ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, εἶδε πρὸς μεγάλην του ἐκπληξιν ὅτι τὸ πλοῖον εὐρίσκατο ἐντὸς τινος ὄρου περιβαλλομένου ὑπὸ ἀποκρημνῶν σκοπέλων διαφαινομένων ἤδη διὰ μέσου τῆς πυκνῆς νεφέλης, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐκινδύνευε τὸ πλοῖον ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν νὰ κατασυντριβῆ. Ἡ μηχανὴ ἀμέσως ἐσταμάτησε καὶ μετὰ μεγίστης δυσκολίας ἐξήχθη τὸ πλοῖον εἰς ἀσφαλὲς πέλαγος. — Πόθεν καὶ πῶς προῆλθεν ἡ ἐκτροπὴ αὕτη ἀπὸ τῆς δοθείσης διευθύνσεως; Ἐπὶ τῆς πυξίδος ἐφαινοντο τὰ πάντα ἐν πληρεστάτῃ τάξει καὶ ὅμως ὑπῆρχεν ἀπόκλισις εἴκοσι καὶ ἐπέκεινα ναυτικῶν μιλίων. Μετὰ πολλὰς ἐρεῖνας ἀνεκαλύφθη ὅτι ἡ αἰτία τῆς παρεκλίσεως ὠφείλετο εἰς μικρὸν τινα σιδηροῦν σωλῆνα τεθέντα, ἐν ἀγνοίᾳ βεβαίως τοῦ πλοίαρχου, εἰς τὴν πλησίον τῆς πυξίδος εὐρισκομένην καπνοδόχην.

Ὁ ζωγράφος Vernet καὶ ἡ δούκισσα Δ. Ὁ βραδύτερον τὸσφ διάσημος γενόμενος Γάλλος ζωγράφος Vernet, πρὶν ἢ γείνη γνωστὸς διὰ τῶν ἔργων του, εἶχε ζωγραφῆσαι ποτὲ τὴν δούκισσαν Δ. Οἱ φίλοι τῆς δουκίσσης δὲν ἦσαν εὐχαριστημένοι μετὰ τὴν εἰκόνα καὶ ἰσχυρίζοντο ὅτι οὐδὲν ὡς τῇ ὁμοιάζει. Ὁ ζωγράφος ἦτο ἐντελὲς πεπεισμένος περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῆς εἰκόνης καὶ ἔλυπετο πολὺ διὰ τὴν ἄδικον κρίσιν τῶν εἰδημόνων τούτων, οἵτινες ἐστέρον αὐτὸν τὴν ἐλπίδα τοῦ ν' ἀποκτήσῃ περισσοτέρους πελάτας μεταξὺ τῶν προϋχόντων.

„Μὴ λυπεῖσαι τόσον“ εἶπεν εἰς τὸν ζωγράφον εἷς φίλος του. „Γνωρίζω τοὺς ἀμαθεῖς τούτους καὶ φιλοφύγους κυρίου, οἵτινες σὲ ὑποβιβάζουσι, μόνον διότι δὲν ἔχεις μέγα ὄνομα. Ἄφες με νὰ φροντίσω ἐγὼ περὶ τούτου. Εἰσάγαγε με αὔριον ὡς εἰδήματα παρὰ τῆ δουκίσσης καὶ ἐγὼ εἰξέω τὶ θὰ πράξω.“

Ἄνευ μεγάλων ἐλπίδων ἐπανεπαύθη ὁ ζωγράφος εἰς τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ φίλου του. Οὗτος, μαθὼν ὅτι ἡ δούκισσα εἶχε μικρὸν τι κυνάριον, τὸ ὁποῖον ὑπερηγάπα, ἐβάσιεν ἐπ' αὐτοῦ τὸ σχέδιόν του καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ μέγαρον τῆς δουκίσσης μετὰ τὴν ἐπιθυμίαν του καὶ νὰ ἐκδηλοῖ μετὰ παντὸς τρόπου τὴν χαρὰν του, πηδῶν ἐπὶ τῆς εἰκόνης καὶ καταλείψων αὐτὴν μετὰ τὴν γλῶσσάν του. Πάντες ἔμειναν ἐκπληκτοὶ ἐκ τῆς τραγῆς ταύτης ἀποδείξεως περὶ τῆς τελειότητος τῆς εἰκόνης καὶ πᾶς φόγος ἔπαυσεν ἀπέναντι τῆς ἀμερόληπτου κρίσεως τοῦ κυνός, ὁ δὲ ζωγράφος δὲν ἐπρόφθανε νὰ λαμβάνῃ παραγγελίας. Ὁ φίλος του ὅμως ἐγένετο ἔνδομῶχος ἐκ χαρᾶς ἐπὶ τῇ ἐπιτυχίᾳ τοῦ σχεδίου του: εἶχε δωροδοκῆσαι ἓνα ὑπηρετὴν τῆς δουκίσσης, ὅπως ἀλείψῃ τὴν εἰκόνα μετὰ χροῖνον λίπος.

Μονομαχία δύο ὑποσιδῶν ἠθοποιῶν. Περὶ δύο γνωστῶν Παρισινῶν ἠθοποιῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ εἷς πρὸ πάντων διεκρίνετο ἐπὶ δυσμορφίᾳ, ἂν καὶ ἀμφοτέροι ἦσαν ἀσχημάτατοι, διηγούνται τὰ παρισιανὰ φύλλα τὸ ἐξῆς ἀστεῖον: Οἱ ἠθοποιοὶ οὗτοι εἶχον ἔλθῃ εἰς σφοδρὰν ἔριδα μεταξύ των, καταλήξαντες εἰς πρόκλησιν μονομαχίας. Τῇ ἐπομένῃ πράγματι παρευρέθησαν ἀμφοτέροι μετὰ τῶν μαρτύρων των εἰς τὸν ὁρισθέντα τόπον κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ὥραν. — „Μοὶ ἐπῆλθε μία ἰδέα“ λέγει ὁ ἕτερος, „δὲν δύναμαι νὰ μονομαχήσω με σέ“ — Διατί; — „διότι δὲν δύναμαι“. — Μὲ προσεβάλετε καὶ ὠφείλετε νὰ μοὶ δώσητε ἱκανοποίησιν. — „Ἄν σὰς προσέβαλα, σὰς ζητῶ συγγνώμην, ἀλλὰ νὰ κτῶπηθῶ μαζὶ σας δὲν εἰμπορῶ καὶ ἔχω πρὸς τοῦτο ἰσχυρότατον λόγον. — Ποῖον λόγον, παρακαλῶ; — Δὲν σὰς τὸν λέγω, διότι θὰ θυμώσεται. — Σὰς διαβεβαίω . . . — Καλὰ λοιπόν, ἀκούσατε: Ἄν μονομαχήσωμεν, εἶμαι σχεδὸν βέβαιος ὅτι θὰ σὰς φονεύσω καὶ τότε θὰ εἶμαι ἐγὼ ὁ ἀσχημότερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου καὶ ἴσως ὁ χειρότερος ἠθοποιὸς τῆς Γαλλίας.“ Ὁ ἀντίπαλός του δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὸν γέλωτα καὶ ἐπέστρεψαν ἀμφοτέροι εἰς τὴν πόλιν φίλοι ὡς πρότερον.